

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

2. In Festo S. Barbaræ Virg. & Mart. bipartita. Inclina aurem tuam, & obliviscere populum tuum & domum Patris tui, &c. Psal. 44.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

6
vatis doctrinae monita dedisse, pro conversione animarum maximos subeundo labores, sed etiam in cruce non cessavit ad praedicationem, ita ut verè potuerit dicere illud: *Tota die expandi manus meas ad populum non credentem, sed contra dicentem mihi.* Neque solum tribus horis in cruce monita dedit, sicut Christus Dominus septem sua mystica edens verba tamquam sigilla postrema libri Agni; sed biduo pendens continuo verba vitae pronunciat astantibus. Multosque ex cathedra convertisse haud dubium esse potest, quandoquidem multi inclamarent: *Innocens ejus sanguis sine causa damnatur.* Et quia multi convertebantur ejus verbis, ideo voluit eum Aegras de cruce deponere, nec tamen id eoslitus est permittit. Hic ergo patet, quam verum sit illud S. Chrysostomi: *Doctorem si vixeris, doctrinam vincere non vales; lingua, non manu scribitur verbum, quod nulli subiacet vinculo.* dicitur Paulo. *Verbum Dei non est alligatum.* cum ipse alligatus & vinculus detineretur.

2 Tim. 2.

Ser. de S. Cypria.

Conclusio.

Prædicavit ergo Andreas in cathedra crucis usque ad ultimum spiritum, in quare mirè ejus eluxit zelus & ardens charitas. Quando enim quisquam gravi aliquo dolore constrictus, vix loqui potest, quantum vero dolor est in homine cruci affixi? Sed eo non oblitante Andreas, cum solam linguam liberam haberet, omnibus membris vinculus & excruciatas, illam in salutem proximi impendere non desistit, quamdiu halitus superfluit. Sic de ipso dicere possumus, quod S. Aug. *Vicina corporis morte, non moriebatur in animo Pastoris vigilantia pastoralis, & cura tuendi gregis.* Non exultabat ab animo diligentiam fidelissimi dispensatoris manus eruenti carnis suae. Ita & Mariam cogitabat, ut esse non oblitisceretur Episcopum. Amabat quippe eum, qui Petro dixerat. *Amas me? Pasce oves meas Pascebas oves, pro quibus sanguinem fundere illum imitans properabat.* Neque verò desistit moriens à cruce Andreas prædicare, quandoquidem adhuc modo dum eum pendente cernimus, censetur cordi nostro inserere verbum vitae, cupiens nos crucis amatores efficere, docensque quod in Christo & ejus amore ad extremum usque spiritum oporteat non perseverare, crucemque nostram tollere & Christum sequi crucifixum.

humilitatis tuae, charitatis, patientiae, sanctimoniam. Tandemque effice, ut possimus illud Apostoli dicere: *Christo confixus sum cruci,* & cum eodem pronunciar: *Mihi absque gloriari, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi.* Ibi ipsum & te audiamus tamquam à cathedra continuo nos docentem in fine usque saeculi; ibi enim non solum cubas, sed & pascis in meridie, in amoris felicitate astu & fervore; & cupis ibidem nos vivere & mori saltem desiderio & moderatione. Hoc ergo nobis concede, Apostolici tecum crucifixi imitatione & intercessionem.

Galat. 2.
Galat. 6.

IN FESTO S. BARBARAE VIRGIN. LECT. 2. ET MART. bipartita

Inclina aurem tuam, & obliviscere populam tuam, & domum Patris tui, &c. Psalm. 44.

Conqueritur merito Rex & Propheta de hominibus hujus saeculi, quod relictis rebus veris & solidis, ad quas creati sunt, inhaerent rebus vanis & fallacibus; quodque cor ad terram & terrena depriment, cum illud creatum sit ad caelum & caelestia. Inspice cordis originem & figuram. Deorsum structum est & angustum. Sursum amplum est & angustum, quali Solo clausum Caelo apertum. Monet ut aeterna suspiciamus, caduca despiciamus. Quapropter ut recordes ad meliora impellat, iure eos his verbis compellat: *Eihs hominum, usquequo gravi corde, ut quid diligitis vanitatem, & quartis mendacium?* Quasi dicat. Quid vobis cum caeno, qui estis de caelo? Quid vobis cum infimis, qui estis conscripti haeredes in supernis? Quid decipimini per vanitatem, quibus convenit sectari veritatem? Cur vos geitis ut filios hominum, nec memores estis vos filios Dei?

Pars I. Barbara
inclinare
aurem
tuam Deo

Psalm. 4.

Quod si haec quaerimonia generaliter concernit filios Adæ & Evæ, quia dicuntur filii hominum: Quid de filiabus hujus saeculi, filiabusque hominum specialiter poterimus edicere? Dicamus de illis: *Filii hominum, usquequo gravi corde: ut quid adoratis vanitatem, circumornata ut similitudo Terri? ut quid quartis mendacem sicutum deturpantes imaginem Dei?* Certe mira est vanitas in mulibris sexu, ad procurandum exteriorem ornatum, & corporis formam ac speciem. Non minor ei cultus, quam idolo adhibetur à plerisque. Quapropter minatur Dominus per Prophetam: *Decalvabit Dominus verticem silarum Sion, & erigetur nem earum nudabit. Pro eo quod elevatae sunt, & multibris ambulaverunt extento collo, & nutibus oculorum i-mirabantur, & plaudebant ambulabant pedibus suis, & cernunt, postmodum incedebant, in illa die auferet Deus Sion, ornamentum calcamentorum, & lunulas, & torques, & monilia, & armillas, & mitras, & discriminaria, & perijelidas, & mureculas, & olfactoriola & in.*

Et in aures, Et annulos, Et gemmas in fronte pendentes, Et minoria, Et palliola, Et lintamina, Et seces, Et bacula, Et sandales, Et vitula, Et chrysothrona. Attende, quot enumeret vanitatis ornamenta, quibus utebantur mulieres & puellae ex superbia, prociacis libidine: ex his immundus ille muliebris mundus, quasi ex suis constat elementis. Sed attende quoque, quod sequitur in poenam & vindictam. Eris profuavi odore faecor, Et pro zona fumus, pro crifaniti crime calvinum, Et pro fascia pectorali citium.

An non obstante comminatione Prophetarum, adhuc hocce tempore similia superbiae vanitatis, vanaque superbiae ornamenta, libidinis incentiva, in sexu muliebris cernuntur, non sine Dei injuria. Quinimodò conficere licet in communi plebe prolectana puellas via domi habentes cibarium panem sufficienter ad sustentationem, nihilominus vano ornatum sic incumbere, ut parentes familiam aere alieno praegravare cogantur, ob sumptus in vestes superfluas, quibus hominibus placeant & mundo, Deo displicent. Vae illis, vae & eorum parentibus.

Filia Dei Interiori sudent ornati.

Prov. 31 Fallax gratia Et una est pulchritudo, mulier timens Dominum ipsa laudabitur. Uti que fallax & transitoria, quae cito deficit in miseriam, floris instar flaccidit. S. Gregorius Nazianz, Pulchritudo est tempore Et morbi labitum; quia triduanæ febris igniculo potest dissolvi; aut certe dissolvit illam tempus. Quae floret mane, marcescit vespere, flos est juvenæ, deflorescens in senectute. Unde & illud Poëtae.

Horatius Formosa non nisi agilis est, quantumque accedit ad annos.

Fu minor, Et spatio carpitur ipsa suo.

Fallax quoque & vana est, quae multos sua sefellit vanitate, & causa vis fuit ruinae. Tum quia frequenter vel in superbiam extollit, vel in libidinem impellit.

Estus inest pulchritudine, sequiturque, superbia formam. Tu est cum forma magna pudicitia.

Gen. 34 Tum quia alios suo conspectu provocat ad ruinam. Sic pulchritudo Dinæ causa fuit ei illatae violentiae ab Hemor Principe, sicut & pulchritudo Thamar causa violentiae sibi illatae ab Ammon fratre. Sic & Sampsonem sefellit pulchritudo Dalila, & Absalom laqueus fuit suae pulchritudinis.

Judic. 16 chritudo celsariæ. Pulchritudo est velum oculis, Francisc. laqueus pedibus, viscus alis, ut non facile vera sit. **Bartian.** cernat, nec virtutem sequatur, nec in alium anima evolat.

Ex altera vero parte norunt quoque Filiae Dei illud: **Omnia gloria Filiae Regis ab intus:** quia vera & gloriosa pulchritudo in anima consistit, in

virtutibus & donis internis sita est. Illa est, quae Per tal- rapit oculos Regis aeterni & Angelorum ejus; chrisulo huic ergo conservandæ & augendæ omnem vo. in quibus vent sollicitudinem suam. Cetera omnia continent, quae favorem saeculi conciliant, ut Deo soli placeant.

Inter has celebris est S. Barbara, quae ex parentibus quidem nobilibus, sed infidelitatis errore depravatis traxit originem, ut quali lux è tenebris, flos sentina, rosa de spinis, tanto amplius reluceret in mundo, rotaret in caelo. Hoc enim non parum admittibile est, quod è parentibus infidelitate occaecatis, mente faucis, corpore corruptis tale decus virginum, atque è spinis & sentibus aeterno incendio additis Martyr inclytasit profecta. Audi vero particularius, quomodo pulchritudinem & florem aetatis, & quaecumque in hoc saeculo fulgida sunt & speciosa, contempnit, ut interiori vacaret decori, quem Rex caeli concupisceret.

Pater ejus Dioscorus, in illatantum unica filia, spem omnem defixerat. Cui vero esset vultu admodum formosa, & eximia utilans pulchritudine voluit eam conservare integram, & Turci nullalabe pollutam. Ideo turri incluit sublimi, clauditur ne forsan incauta aliqua conversione implicari ne ad posset, vel etiam sollicitari ad matrimonium ab aliquo sibi parum grato. Sic factum est, ut nullus mortuum ad virginem accessit foret, nec vir ullus eam sollicitare vel oculis posset attingere. Timebat namque tur illud, quod quidam Sapiens dixit: Pulchritudo Lencipacutus telo vulnerat, Et per oculos in animam at- pus apud fuit. Certe Parens iste, licet infidelis, curam matris gererebat filiae, quam nonnulli Parentes Christiani, qui filiabus suis indifferetio amore quidam libet indulgentes, exponunt earum pudicitiam saepe nonnullis periculis. Inter adolescentum quorundam greges convertari, ludere, choros ducere, col- in filia loquia etiam nocturno tempore mittere, ride indulgentes, impuras narrationes audire, & pleraque si- tia repre- milia (quae in tenebris saepe pariunt tenebrosa hendenda accidentia) videmus passim permitti puellis, nimia parentum indulgentia. Hi tamen attendere debent illud Ecclesiastici: **Filia tibi sunt, serva Eccli. 7. corpus illarum, nec semper libertatem ostendat faciem ad eos.** Sapiens illis verbis duo filiabus vult im- Duo sunt pendit. Primo, quia sexus ille lubricus est, & filibus simplex, multorumque insidijs expositus mo- netur Pater, ut diligenter custodiat corpus si- denda. liarum, non permittendi nimiam evagandi libertatem, aut ut conventiculis inter sint parum honestis, aut publicis spectaculis, ne periclitetur pudicitia. Ad exemplum Divae quam Dei Cor. insf. providentia seclari permitti, ut cunctis Fidelium si- in illa loc. babus dare in exemplum. Aut etiam ne periclitetur fama pudoris illarum, & de lubricitate suspecta habeantur. Secundo, requirit, ne Pater quam corde erga eas gerit benevolentiam nimis declaret hilaritate vultus; sed potius graviori

& severiori vultu, servato tamen moderamine, se illis exhibeat: tum ne ex significatione benevolentiae fiduciam & audaciam peccandi arripiant, sed Patrem semper timeant; tum ne ex Patris erga se blanditijs dilcant viris affici, & erga eos libertiores & inverecundiores fieri.

Non ergo reprehendus fuisse Dioscorus, si ætati & sexui, formositateque; Filie suæ cum moderamine consulisset & cavisset; sed ejus arguitur nimia hæc in re austeritas & imperiosa severitas.

Quapropter S. Bernardus illud ipsum Ecclesiastici explicans: *Filia tibi sunt, non faciem tuam hilarem ad eos ostendere. Nec austeritatem tamen suadeo tibi sed gravitatem, illa infirmiores fugat, hæc reprimat leviores; illa si asse, odibilem; hæc si desit, contemptibilem reddit; in omnibus tamen modis melior. Ergo nec severius velim, nec dissolutius. Quid hæc mediocritate gratius, ut non de severitate si oneri, nec de familiaritate contemptum?*

Interim severitatem & austeritatem Dioscori Deus in filie suæ grande bonum, & in gloriæ suæ ordinavit incrementum. Illa enim in hac solitudine divina & cœlestia didicit contemplari, & ab humilium caducarumque rerum cogitatione sese abducere. Sponsumque ibi quaesivit, non mortalem & terrenum, sed immortalem & cœlestem, ejus oculis placeret in abdito, in illa namque turri Spiritus sancti gratia latentes ejus oculos latenter attingens, & verum Deum ei notum fecit admirabiliter, & luce divinæ cognitionis eam illustravit eminenter. Fabricam mundi saepe intento ibi animo considerabat, & ejusque pulchritudinem & magnitudinem ac perpetuam constantiam, certum rerum ordinem, cœli, solis, stellarum splendorem, terræ ornatum & fecunditatem, aque superfluae limpiditatem, cœteraque elementa contemplans, tanti operis laudem fortunæ aut falsis idolis non efferebuntam mox agnovit. Sed à Creaturis ad Creatorem, à factura ad Opificem ascendebat, & scalam sibi fabricabat, quæ pertingeret ad illum qui summa potentia hæc operatus est, suæque regit sapientia, & conservat providentia. Quid nempè aliud est visibilis creatura, nisi scala quædam, per quam ad Deum ascendimus cognitionem? Quot creaturæ, tot sunt gradus hujus scalæ, Quid rursus hujus mundi moles aliud est, quam liber expansus & omnium oculis propotivus, in quo Dei excellentiam, potentiam, sapientiam omnes legere possunt? Quot stellæ & sidera, quotque elementa, tot sunt grandes characteres ex hoc libro notitiam Dei indicantes. Quapropter in hoc libro legebat ipsa diligenter; & agnoscebat verum Deum, conspuens idola patris sui, tamquam opera manuum hominum. Hinc sensim spiritus luce de sublimioribus mysterijs est illustrata, ut turrim longe altiorem sua hæc turri sibi edificaret supra fundamentum solidum fidei; quam nullâ postmodum tempesta,

aut perfectionis procella valeret elidere. Idolorum itaque nefarium detestata cultum, contemplantur cœlestia serio mysteria, & discerebat meditanturque secum de immortalitate animæ, de cœlestibus præmijs, de supplicijs peverforum, de mysterio Trinitatis & incarnationis; ideo de his cœlestis edocia, quia Deus facientibus quod in se est, nunquam desit. Ibi igitur percepit & illam vocem. *Audisti, & vide, & inclina aurem tuam. & obsecra populum tuum, & domum Patris tui; & concupiscet Rex decorem suum.*

Deus autem alloquens, quandoque Filium Animæ vocat, quandoque Sororem; quandoque Sponsam & Amicam, denique & Columbam immaculatam. Filia est propter adoptionem, Soror ob incarnationem, Sponsa ob amorem & unionem, Columba ob vocem gementem & simplicitatem, immaculata ob puritatem & sanguinis lotionem. Hinc autem dicit: *AVDI ET FIDE.* Sed ubinam ejus vocem audire poterit? Secedat paululum à tumultu, à turbidis cogitationibus sese fecernat, à sollicitudinibus & curis sæculi trepidentibus se subducatur, & convertatur ad cordis sui solitudinem, ibi audiet vocem ejus, & hæc suavæ ejus percipiet ore. Sic enim promittit per Prophetam: *Ducam eam in solitudinem, ibi loquar ad cor ejus.* Vox ipsius delicata est & lenis, non perstrepsens, sed suaviter: *Vocem quasi auribus audivi. Ad me dictum est verbum absconditum.* Quasi surdus suscepit auris mea verbum surdum ejus, dicebat Job. Non ergo admittit strepitum alienæ vocis talis: secreta est, non auditor in foro, non resonat in publico, non audit testes, solus loquitur ad cor suum in silentio. Ideo Sponsa in Canticis, ut Sponsus alloquatur, *Vox Dei tranat ad Montes, Colles, Hortos, Convalles, ad Montem myrrhæ, ad Collem thuris, ad Hortum conclusum ad Convallem liliorum.* Quæ omnia significat, vocem Dei de salute & arcanis cœlestibus animam alloquentis non facile percipi, in medijs negotijs, in turbidis cogitationibus, in tumultuantibus ibi sollicitudinibus.

Hoc ipsum ostensum fuit in Elia post fugam à Jezabele, in caverna montis Oreb. Dicitur est tunc ei: *egredere, sta in Monte coram Domino.* Cur ita? *3. Reg. 19.* *Ut audias scilicet vocem ejus. Quid deinde? Ecce Dominus transit, & spiritus grandis & fortis subvertens montes, & conterens petras ante Dominum; non in spiritu Dominus, & post spiritum commotio, non in commotione Dominus, & post commotionem ignis: non in igne Dominus, & post ignem sibilus aura tenuis.* Quod cum audisset Elia, operuit vultum suum pallio, & egressus stetit in ostio spelunçæ, & ecce vox ad eum dicens: *Quid mihi ago, Elia?* Per ventum, terræ motum, ignem, designari possunt variae passionnes, & tumultuolæ crepitantesque cogitationes, quæ debent recedere ab animo, ut ei Dominus loquatur,

Nimia
tiam in
Filiæ au
stertate
Lib. 4. de
confid. ca
pit. 6.

S. Barba
ra medi
tationes
in Turri

A Crea
turis ad
Creatore
ascendit

loquatur, quia loquitur levi quodam spiritu, quasi aure tenuis, animæ tranquillæ, strepitum fugienti, & silentium adamantanti.

Cyr non Tali potro animæ non solum dicitur AVDI, sed VIDE, quia vox Dei conjunctam habet lucem candorem scilicet lucis æternæ, radios interius spargentem, quibus oculos terros decet aperire. Licet etenim Elias vultum suum exteriorem operiat pallio, comparans coram Domino, præ reverentia filii, & humilitate; auferet tamen vultum omne & pallium ab auribus & oculis cordis, ut agnoscat non solum sonum vocis, sed & radium lucis intus loquentis & promicantis. Sic & tu, filia, *an li* *Et vide*, nec sis rebellis lumini, considera diligenter ea quæ audis, nec levisiter petras transire finas. *Inclina aurem*, in signum obedientiæ, ut humiliter voci & luci obtemperes, possisque dicere cum Propheta: *Dominus aperuit mihi aurem, ego autem non contradico, retrorsum non abii.*

Pa so. S. Barbara solitudinis adamatæ occasione in paterna illa turri nacta, audiebat & videbat quid in se loqueretur Dominus: oculos & aures fidei aperiebat, nec erat rebellis luci. Sufurrum & sibilii aure lenis percipiebat, & verbum absconditum suscipiebat, quasi furtivè, inscio Patre terreno, conscio Patre cœlesti, qui eam ibi lætabat suavi cœlestis doctrinæ lacte, & loquebatur ad eam ejus verba sapientiæ æternæ, instruens ipsam de Verbo abbreviato super terram, & mysteris ejus allatis de celo. His inclinabat aurem suam, quia jam in aures acceperat aureas, instar Rebecce, à Sponso suo; ut non nisi illius verbis & nunciis aures haberet apertas. Hoc mirum est primum monile Spontia, primum donum Sponsi, donum Fidei & obedientiæ.

Rom. 9. Pars II. Interim Dioscorus sollicitatus pro filia jam nubile, cuius de pulchritudine & opulentiâ rumor nonnullus allexerat ad eam in matrimonium expectandam, ejus explorabat voluntatem & consensum. At ipsa se mortali Sponso promissa ulla posse dare negat, utpote immortalis Deo per castitatis votum jam prædè dicata. Insuper cum Patre discerneret discretis verbis de Deo vero, de mysteris Fidei Christianæ, de cultu relinquendo falforum Deorum, & idolorum; quibus mure addictus erat. Conatur eum ab hoc superstitioso cultu ad veram fidem traducere, & ad sæcularium voluptatum conjugium ad temptum, cœlestia ei proponens promissa. Quibus fidem traquidem promissis ipsa tota in solitudine inhabat, alpernaus quæcumque fallax mundus proponit, & propinat, ad allicendum & inescandum incautas mentes.

S. Barbara Natur eum ab hoc superstitioso cultu ad veram fidem traducere, & ad sæcularium voluptatum conjugium ad temptum, cœlestia ei proponens promissa. Quibus fidem traquidem promissis ipsa tota in solitudine inhabat, alpernaus quæcumque fallax mundus proponit, & propinat, ad allicendum & inescandum incautas mentes.

Quid sit Nempe audiverat & illud in interiori conclavi animæ suæ, à Sponso suo pronunciatum: *Obliviscere populum tuum, & domum patris tui, & concupiscentiam oculorum, & superbiam vitæ.* Quod est, obliviscere populum tuum, & domum patris tui, nisi obliviscere mundum, & quæ in mundo sunt, mundanam contentum.

verfationem, & vanitatem? Hæc est domus veteris Adæ patris nostri post peccatum, domus, inquam, lucea, compacta ex concupiscentia carnis, & concupiscentia oculorum, ac superbia vitæ. tamquam ex suis parietibus & lignis; quam domum semper hamo secum trahit velut Domiporta, seu Cochlea. Qui tamen aspirant ad demum non manu factam, æternam in calu, conantur veterem hanc domum destruere, & illius oblivisci: conantur amorem: perversum hujus sæculi radicibus à se avellere, & totum affectum ad æternam illam domum, & populum transferre, ubi agit cœlestis Pater, animatum Sponsus. Quapropter toto animi gaudio illud consonant: *Latus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus.* An non oblita est S. Barbara populum suum, & domum patris sui, dum omnia adversata est idola fallosque Deos, quos populus suus, & domus patris sui colebat, dumque se transfudit ad cultum Dei veri? An non rursum oblita est populum suum & domum patris sui, dum mundum & omnia quæ in mundo sunt, contempnit, & conyerfatione omni sequestrata, & Deo soli vacans? Denique, an non oblita est populum suum, & domum patris sui, dum nec populum augere prolis in matrimonio susceptione, nec domum patris vult hæredem relinquere, sed opes, & honores, & voluptates arbitratur ut sterora, cœlesti Sponso solum placere contendens? In ejus ergo promissis conquiscebat, in ejus præceptis medicabatur dicac no de. Sic certe factum est, ut merito ipse concupisceret decorem ejus, Rex & Dominus ejus, amoris moneta amorem compensans & plene extollens Felix ergo oblivio, quæ decorem à Rege cœlesti concupiscendum parit, ejusque amorem sibi vendicat.

Sed pater terrenus furenter in filiam exarsit, quando agnovit in ea alienam à sua fidem, nullisque vel minis vel blanditiis flectere se posse ejus animum & voluntatem. Auxit quoque patris furorem, quod illa eo inscio & absente tres fieri in lavacro novo fenestras jussisset, & labri pavementum crucibus consignasset, ad gloriam Trinitatis, & confessionem fidei suæ in Jesum Christum crucifixum. Atque ipse quidem stricto ensæ eam aggredi parabat, patrem se esse oblitus, parricide animo induens. Sed divinâ protectione & directione impetum evadens, fugâ sibi salutem quaesivit, ad loca montana contendens, ut inter rupes sese absconderet à furore parricidali. Res plane admiratione digna: Grandis rupes mirabiliter se patefecit, ut fugienti viam aperiret, & suo complexu virginem tuteretur à patre insequente, arque ad majorem victoriam, nobiliorisque triumphum reservaret. Nempe omnis creatura in favorem electorum Deo & Creatori suo desert obedientiam.

Sic aquæ maris rubri, rupesque inaccessæ, dant transitum in gratiam filiorum Israel. Sic S. Felici Nolano Presbytero, in angusto duorum parietum intervallo contexterunt araneæ retentem

1. Ion. 2.

2. Cor. 3.

Psal. 121.

Philipp. 3.

Diosco-

rum in fi-

liam S.

Barbaræ

scavit.

Miracu-

lum in fi-

gura S.

Barbara

Et alio-

rum

Sancto-

rum.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

centem subid latebram, ne ab insequentibus rapetur ad supplicium.

Sic & S. Athanasio, ne in manus impiorum incideret, navicula sese sponte in adversam fluminis partem convertit, & occurrit sine noxa suis persecutoribus.

Sic & Aframeretrix & pagana, Sanctum Narcisum Episcopum Christianorum Angulise Vindellicorum sub lino custodivit, seruantibus latebras omnes Tyrannorum satellitibus. Non ab similibus Raab meretricis, exploratores Jericho etiam sub lino abscondent.

Denique, & de petra miraculose sese aperiente ad protectionem, habemus exemplum luculentum ex Actis S. Marie Virg. & Martyris, de qua antiqua Martyrologia, & Vincent. in Spec. histor. lib. II. cap. 86. Illa ancillabatur cuidam Terullo, viro primario; Christo autem magis serviebat in jejuniis & pietate. Quod cum Herus & Domina deprehendissent, Prædidi eam presentarunt puniendam. Cumque unguis eam lacerasset, miseratio populi tanta fuit, ut unanimes voce contra Judicem in clamantes, eam relaxari fecerit. Interim non desuerunt qui abentem & fugientem insequerentur. Illa ubi vidit se circumdatam à persecutoribus, cum lachrymis oravit ad Dominum ne traderetur in manus impiorum. Mox veropetra ante oculos eius faciens, patefacta, rimâ per fugi qua virgo suscipereur ostendit, & ad instar dulcissimæ nutricis, vel claræ matris, motu quodam anxiam amplexans se præbuit, moxque suscipit à virginæ, latera ante aperta conclusit. Hoc cū carnifices perviderent, omnia loca scrutati sunt, sicuti forte cepta præda larvæ. Ibi adherentes exuviarum reliquias, & affixa saxo vestium frusta deprehendunt, & incredibili stupore confusi. Prædidi gesta commemorant. Multiples innumeram multitudinem, ut manum saxo iniecerent; sed mox fragor & tonitru cælo exoritur, & terra concussa, ita ut omnes corruerant, & in æternam mortem multorum oculi clauderentur. Qui evaserant, fugientes ad profana sua templa & simulacra, ibidem ceciderunt; nam missus è cælo ignis & populum exussit & templumque percussit, vel incensum fuit bis mille septingenti. Crediderunt autem tria millia, toto itinere resonantia: Magnus Deus Maria: Magnus Deus Christianorum Vide Surium 1. Novemb.

Vide Sur. 1. Novemb.

Diofcorus miraculo non fuit commotus.

Sim. Mo. Cumenim inquit ipse Jesus ovem excreta esse Martin vita & r. mutata fuerunt in scarabæos, qui ad perpetuam ejus c. s. sceleris accusationem S. Barbara sepulchrum perpetuam. suè circum volans. Quidquid sit ca de re, volchat

Deus illustriorem victoriam ad palmam pertingere S. Barbaram; quapropter eam tandem Pater investigans reperit, ac illic criminibus raptam, latera pedibus, dorsum pugnis contudit, & per viam asperissimam summa violentiâ pertraxit, ut Prædidi Martiano eam traderet cruciandam. O viscera inhumanitate plena viscera non paterna, sed feralia, inaudita crudelitate in filiam lævientia!

Certe agnoscimus hic, quom verè pronuntiaverit Dominus in Evangelio, suos confirmans adversus quæcunque super ventura eis mala: Non omni pacem mittere, sed gladium: Quamnam est hæc loquendi formula, ô Domine Jesu! Nunquid tu Princeps pacis antonomasticè, nominaris? Numquid pacem nuntias, ingressu tuo in hunc mundum, in progressu, in egressu? Numquid post resurrectionem tuam rursus eam imprecatus es, jubens ubique nuntiar ab Apostolis tuis, ac eorum discipulis? Cur igitur nunc dicis: Non omni pacem mittere sed gladium? Nempe gladium se misisse asserit Dominus, quoniam ex contestatione fidei divisio & dissidium ortum est inter fideles & infideles, quilibet cognatione aut affinitate antea conjunctos. Hoc enim est quod sequitur: Veni enim separare hominem ad verum Patrem suum, & filium ad verum Matrem suam, & fratrem ad verum fratrem suum, & inimicum ad verum domesticum suum. Ecce quomodo, fides tamquam gladius, dimensionem & separationem inducit inter Barbaram filiam, & Dioclorum Patrem. Ille servit, illa patitur. Ille perit, illa à Domino suscipitur. Ille gladium in eam & persecutionem, illa adspirat ad æternam pacem. Si toto separantur cælo, qui separantur fide & animo: ac rursus verum esse comperitur illud: Tunc erunt duo in domo, unus assumetur, alter relinquetur, quia ex eadem domo & familia æternam ailequetur salutem. Pater in æternam incidet damnationem. O divisionem, ô separationem, amarant! O verè gladium acerbe dividendum & dissecantem!

Atque hoc maxime durum: Inimicus hominibus domesticus ejus. Quod quæm ante Christum Michas Propheta dixerat; quia frequenter in eadem domo, Inimicus de meo & tuus, contentiosè agitur, & dissidia exinde oriuntur inter fratres, consanguineos, affines, imo esse do inter proles & p. rentes. Sed rursus illud in lege Evangelica repetit Christus, prævidens quod domesticus, ex. flicia Fide Christiana abhorrentes, inimici futuri em, insidiantur illis qui fidem amplexarentur, illosque traditari persecutoribus, licet propinquissimo cognationis gradu essent conjuncti.

Sic S. Thecla propria matris consilio accusata est, & tradita Judicis, ut viva exuteretur; eò quod ob castitatis & fidei amore non noller matrimonio consentire, per matrem jam initato & promisso.

Sic S. Lucia, vidua Romana, à proprio filio Eutropio fuit apud Præfectum accusata ob Christianam Religionem, ut ab eo plecteretur.

Matt. 10

Matt. 24

1.

Surium

27. Sept.

4.

Surium

19. Sept.

Sic

S. Surina
24. Iulii.
Sic S. Christina virgo iubente & præfente pare
ungulis ferreis excarnificata fuit, & toto corpore
diluata, quia eius despucat idola. Quare lace
ra: carnis suæ frustam patri proficiens, dicebat:
*Sacrare miser carnis quæ genuisti. Filium comede
dere poteris, sed us impietatis tuæ conueniat; facere non
potes.*

4.
Denique, supra omnes S. Barbara gladium ex
perta est feralem, inter se & Patrem dividentem,
ac malâ pace ejus impietati consentiens, æterno
sele obnoxiam reddere gladio & supplicio. Vis vi
dere crudelitatem? primo quidem jam differimus,
quomodo eam fucibundè per aspera loca persecu
tus fuerit, & contuderit. Deinde eam tradidit Præ
fæto variis torquendam suppliciis. Nam & nudis
broum nervis toto corpore cæditur, fluentibus
sanguineis rivulis, fragrantisque testaceis ad re
novandum dolorem, ejus vulnera perfirantur.
Postmodum faces ardentes ad latera ejus admo
ventur. Sed lampades ejus, lampades ignis, atque flā
marum, insus fortiores ignem accendebant. quā
foret ille qui exterius urebat; omnia hoc instrumenta
crudelis supplicii, transibant in honorem triumphi:
dum augebatur pœna, augebatur et palma.

Cant. 8.
S. Leo.
Ulterius, mamillæ ei avelluntur in humanissimè
& crudelissimè. Quod verò poterat illa dicere hoc
in tormento, nisi illud quod in simili dicebat S.
Agatha: *Impie & crudeli Tyranno, non te pudet in
femina amputare quod tu in matre suscepisti? Ego ta
men intus in anima mea habeo integra mamillas,
quæ ab infantia Domino consecravî. Dnas pretiosas
mamillas S. Barbara Domino ab infantia con
secravit, intellectum & voluntatem, quas Christus
Spontus lacte pretioso adimpleverat cælesti tha
lamo. Intellectus ejus plenus erat lacte Fidei: Vo
luntas lacte devotionis & amoris. Nil ergo proficit
Tyrannus aut Daemon per eam, dum mamillas
avellit: sed majorem ei conciliat gloriam. Nam in
de factum est, ut ceteræ mulieres ad eam in dolore
mamillarum recurrant, & sanitatem obtineant.*

*Mam
milla
S. Bar
baræ a
vulsæ.*
Atque etiam specialis gloria ex illis uberibus totâ
relinquitur æternitate; quia teste S. Augustino. Mar
tyres in membris in quibus specialiter passi sunt,
splendorem gloriosum consequuntur.

Cant. 8.
Interim de illa dicere possumus illud: *Soror no
stra parvula, ubi non habet.* Licet enim hoc de
Ecclesia dictum sit pro tempore adolescentiæ suæ,
quando lac doctrinæ liberè alumnis suis non pote
rat ministrare tempore persecutionis. Tamen aptè
accommodari potest huic virgini, ut sit vox Ange
lorum, quasi ei congratulantium, quod iusta sit in
mamillis torqueri. Vocant eam fororem, quia
Angelis cognata est virginitas, quæ de cælo venit,
& angelicam imitatur vitam. Castitas Angelo
rum, si felicior est, certè Virginitas est fortior, quia
in carne de carne triumphant. Et quidem hujus
Virginis commendabilior est, quod cum sum
ma pulchritudine eam libitatem conservavit, quæ
multis causa solet esse ruinae, quodque sollicitata

ad matrimonium, omnes preces repudiavit. Vocant etiam eam *Parvulam*, propter humilitatem & puritatem, seu innocentiam. *Vbera non habet*, quia Tyranus avelli iussit: sed hoc propter Christum passa est lubens, ideoque ei merito Angeli & homines congratulantur; & restituentur ei, collatantibus Angelis & electis omnibus, admodum gloriosa.

Postremò, hic cumulus fuit omnis crudelitatis & impietatis, quod cum capitis damnata foret, Pater eam suscipit propria manu exequendam. O feritatem inauditam! O spectaculum horrendum, & omnibus sæculis detestandum! Lava manus polutas à impie Pater, in cruore innocenti filiae tuæ, quasi in liquore rosco. Tinge & immerge cor tuum adamantinum in sanguine ejus fervido, si forte possit mollescere. Bibe de rivulis fluentibus ex toto ejus corpore, si forte possit sanguinea sitis tua sedari. Sed bibes, & in æternum bibes hunc cruorem, & refluet in caput tuum: ipsa enim torâ tibi æternitate, in pœnam & vindictam, quasi poculum de cruore suo propinabit, ut sitim tuam sanguineam & altercationem igneam adaugeat in tormentis; dum te, augente & torquente supra modum conscientia, agnoscere faciet scelus tuum horribile; quando & guttulam aquæ loco cruoris jugiter cogeries depicere, quam sine fructu poposcisti ab ea, jam à mille trecentis & amplius annis. O infelicem, & æternum infelicem, & maledictum parentem, non parentem, sed preemptorem!

Porro potens est patrocinium S. Barbare erga illos, qui ei devoti sunt. Hoc multi experti sunt; & nostro sæculo specialiter B. Stanislaus Kostka, cui hoc Elogium Proceres Poloniæ adscripserunt: *veni castissimo, nobili humillimo, divitiis pauperissimo, humanarum rerum contemptori, sui que ipsius victori acerrimo qui à puero Jesu cum ejus Matre, eger meruit visitari. & à duobus Angelis præfatis S. Barbara pance caeli rifici.*

IN FESTO S. NICOLAI

LECT. 5.
biparti
ta.

Esatus vir qui inventus est sine macula, & post aurum non abiit, nec speravit in pecunia & Thesauris, &c. Eccl. 31.

Homo quandam beatitudinis sortem in hac **PARS I.**
vita nancisci potest, ob quam dicitur beatus *Qui sine
macula,* & regni Dei particeps, illius scilicet *post aurum
regni de quo dixit Dominus: Regnum Dei intra non abi
vit est.* Hæc beatitudo, & Regni Dei participatio, *non abi
vit est,* quam etiam pertingitur in hac miseriâ *ens, nec
convalle, constituit in interioribus animi bonis, in sperans
gaudio, serenitate, pace conscientia, ac aliis cha in illo,
ritatibus Spiritus Sancti: quia illa quamdam speciem & inchoationem Paradisi constituunt, & sua
vitatem omnibus actionibus pii hominis insper
gunt, Nam sicut verè dici potest, quod peccator
dupli*

LUC. 17.